

РЕШЕНИЕ

№ 4095

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 31.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3254** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ли У. (Li Weixiang), гражданин на Китайската Народна Република, чрез адвокат А. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Заповед за налагане на Принудителна административна мярка (ПАМ) рег. № 5364р-3765/23.12.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е отнето разрешение за постоянно пребиваване на чужденец на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

В жалбата се сочи, че процесната заповед е незаконосъобразна и постановена в противоречие с преследваната от закона цел. Със същата неоснователно се ограничават права и законни свободи на оспорващата, гарантирани от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. Автоматичното позоваване на чл. 24 от Регламент ЕО 1987/2006, без да се вземе цялостното поведение на чуждестранния гражданин, е неправилно.

Твърди се, че при издаването на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, защото Ли У. не е била уведомена за започването на производството по издаването ѝ. Не е взето предвид обстоятелството, че жалбоподателката е пребивавала в началото на 2020 г. законно на територията на Република А., посещавайки свои роднини. След избухването на пандемията от COVID-19, границите на страната са били затворени и тя не е могла да

се върне в България, като така на практика е просрочила разрешения, съгласно издадената виза, престой. Междувременно тя е уведомила, компетентните австрийски власти за невъзможността да напусне страната и е получила официално писмо, че напускането трябва да стане при първа възможност. Напуснала е А., веднага след като това е станало възможно – през юни 2020 г.

Релевират се доводи, че преди издаването на оспорената заповед не са били провеждани консултации между България и А., в какъвто смисъл е изискването на чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ. Такива консултации са абсолютно задължителни, защото компетентният административен орган взема решението си в условията на оперативна самостоятелност и същото би било обосновано и правилно само ако се вземе предвид становището на страната, въвело сигнала в ШИС.

Посочва се, че в оспорената заповед съвсем повърхностно и незадълбочено са обсъдени фактите, свързани с връзката на Ли У. с България. Не е взето предвид, че оспорващата пребивава законно в България повече от 15 години и че осъществява законна търговска дейност, чрез фирмата си „Тайнин“ ЕООД. Съпругът ѝ двете ѝ малолетни деца, едното от които е родено в България, също имат разрешение за постоянно пребиваване в страната. Твърди се, че жалбоподателката плаща надлежно данъците си в страната, няма противиобществени прояви и не е заплаха за обществения ред.

Изложени са подробни доводи, относно допустимостта на жалбата, като подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК.

По време на проведеното последно по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат Г., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея. Представени са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в акта на Директора на Дирекция „Миграция“ са обсъдени всички доводи, касаещи основанията за издаване на оспорената заповед. Счита, че отказът е постановен от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и че не са допуснати процесуални нарушения. Обсъдени са връзките на Ли У. с България, включително на семейството ѝ. Посочва, че България е длъжна да спазва европейското законодателство и в случай, че за гражданин на трета страна друга държава е въвела сигнал за отказ за влизане, съгласно чл. 24 от Регламент ЕО 1987/2006, какъвто е налице в разглеждания случай, издаденото на това лице разрешение за пребиваване следва да бъде отнето. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На Ли У., гражданин на Китайската Народна Република (К.) е издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България № [ЕГН] със срок на валидност до 11.12.2024 г. същата притежава валиден паспорт, издаден от компетентните власти на К., валиден до 14.11.2029 г.

Жалбоподателката е била наета на длъжност „продавач-консултант“ в „Нотто“ ООД, видно от трудов договор № 081/30.06.2020 г.

Според договор за наем от 19.10.2022 г. оспорващата е наела от С. В. Г., част от

апартамент, находящ се в [населено място], жк Свобода, [жилищен адрес].

Между Ли У. и В. Р. е сключен граждански брак в К. на 09.02.2007 г., видно от приложеното по делото удостоверение за сключен граждански брак. От брака има родено на 21.12.2011 г. дете – Ю Х. В. (удостоверение за раждане № НДЖР 110690, издадено от длъжностно лице по гражданското състояние в [населено място], район Н.).

Жалбоподателката е едноличен собственик на капитала на „Тайнин“ ЕООД с регистрация и адрес на управление: [населено място], жк Н. 1, [жилищен адрес].

Видно от подадената годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, „Тайнин“ ЕООД дружеството е декларирало положителен финансов резултат в размер на 6665 лв. От издаденото удостоверение от 27.03.2023 г. от ТД на НАП, [населено място] се установява, че „Тайнин“ ЕООД няма непогасени публични задължения.

С писмо рег. № В-20600 от 31.10.2022 г. Дирекция „Международно оперативно сътрудничество“ – МВР (Д”ДМОС” – МВР) е уведомила Дирекция „Миграция” – МВР, че бюро СИРЕНЕ – А. е информирало Д”ДМОС” – МВР, че на Ли У., гражданин на К. е наложена забрана за влизане в страната от 06.11.2020 г. до 19.09.2024 г., поради незаконно пребиваване в страната, вследствие на отказана процедура за предоставяне на международна закрила и административни нарушения на Полицейския закон за чужденците и закона за уседналост и пребиваване.

До Ли У. е изготвено съобщение № 536400-48549 от 14.11.2022 г. на основание чл. 26 от АПК, с което тя е уведомена, че спрямо нея започва процедура по налагане на ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България”, на основание чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ. Съобщението е изпратено по пощата, но същото е върнато в цялост с отбелязване, че адресатът е непознат на адреса: [населено място], жк Свобода, [жилищен адрес].

На 23.12.2022 г. началника на отдел ЗМБГ при Дирекция „Миграция” – МВР е изготвил предложение до Директора на Дирекция „Миграция” – МВР рег. № 5364р-2895, с което е предложено издаване на ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България”, на основание чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ., поради което е издал оспорената заповед.

Като допълнителни доказателства по делото бяха приети: 1. Копие от резервация за самолетен билет по маршрут С.-В.-С. с дата на тръгване 20.01.2020 г. и дата на връщане 16.04.2020 г., 2. Писмо от областна полицейска дирекция на Долна А. от 10.04.2020 г., с което Ли У. е уведомена, че поради тежките ограничения за напускане на страната, във връзка с COVID-19, невъзможността ѝ за напускане до изтичане на разрешения ѝ престой, няма да бъде причина, за завеждане на наказателно производство срещу нея. Същевременно тя е длъжна да напусне страната, веднага, когато това стане възможно. 3. Служебно изискана от съда информация от Д”ДМОС” – МВР, обективизирана в писмо рег. № В-7727 от 11.04.2023 г., видно от което, бюро СИРЕНЕ – А. е информирало Д”ДМОС” – МВР, че на Ли У., гражданин на К. е наложена забрана за влизане в страната от 06.11.2020 г. до 19.09.2024 г., поради незаконно пребиваване в страната, вследствие на отказана процедура за предоставяне на международна закрила и административни нарушения на Полицейския закон за

чужденците и закона за уседналост и пребиваване, 4. Справки за влизане и излизане от територията на Република България на Ли У., съпругът ѝ В. Р. и малолетните ѝ деца.

По делото беше разпитан като свидетел У. Ю., за установяване на обстоятелства, свързани с твърденията на жалбоподателката на установени трайни връзки в Република България.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Съдът не споделя довода на пълномощника на ответника, че процесната заповед е влязла в сила, поради което оспорването е недопустимо.

В ЗЧРБ не са предвидени особени правила за връчване на съобщенията, поради което в случая се приложими общите правила на АПК.

По преписката няма данни Ли У. да е предоставила на Дирекция „Миграция” – МВР информация за наличие на персонален профил, регистриран в информационната система за сигурно електронно връчване като модул на Единния портал за достъп до електронни административни услуги по смисъла на Закона за електронното управление или електронен адрес, който позволява получаване на съобщение, съдържащо информация за изтегляне на съставения документ от информационна система за връчване, т.е. в случая е приложима разпоредбата на чл. 18а, ал. 8 от АПК, според която когато съобщаването не може да бъде извършено по реда на ал. 1 – 6, то се извършва чрез връчване на последния адрес, посочен от страната, или при липса на такъв – на адреса, на който страната е получавала съобщения или е била призована за последен път в производството. Когато няма адрес, който страната е посочила или на който е получавала съобщения или е била призовавана, за граждани, съобщенията се връчват по настоящия адрес, а при липса на такъв или когато не могат да бъдат намерени на този адрес – по постоянния адрес.

В случая оспорената заповед е изпратена на Ли У., с препоръчана пратка на регистрирания настоящ адрес - [населено място], жк Свобода, [жилищен адрес]. Пратката се върнала в цялост с отбелязване „непотърсен”.

Съгласно цитираните по-горе разпоредби, административният орган е следвало да изпрати съобщение за изготвяне на акта по постоянен адрес на Ли У., който му е бил служебно известен: [населено място], жк Н. 1, [жилищен адрес]. Вместо това и без изпълнение на задълженията по чл. 18а, ал. 9 от АПК, съобщението е било публикувано единствено на интернет-страницата на Дирекция „Миграция” – МВР. Така е направен неправилен извод, че Ли У. е била надлежно уведомена за издаването на оспорената заповед 20.01.2023 г., поради което подадената жалба е недопустима като просрочена.

Предвид допуснатите съществени процесуални-нарушения по връчването на оспорения акт, съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е основателна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на Ли У. са налице предпоставките по чл. 40, ал. 2, във връзка с чл. 10,

ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ за издаване на ПАМ „Отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България”, т.е. тя е лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане.

Настоящият съдебен състав приема, че по отношение на Ли У. е налице издаден отказ за влизане, издаден от австрийските власти на основание чл. 24 от Регламент (ЕС) 2018/1861 на Европейския парламент и на Съвета от 28 ноември 2018 година за създаването, функционирането и използването на Ш. информационна система (ШИС) в областта на граничните проверки, за изменение на Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген и за изменение и отмяна на Регламент (ЕО) № 1987/2006. Според пар. 1, б. „а” на тази разпоредба държавите членки въвеждат сигнал за отказ за влизане и пребиваване, когато държавата членка е стигнала да заключението, въз основа на индивидуална оценка, включваща и оценка на личните обстоятелства на съответния гражданин на трета държава и последиците при отказ за влизане и пребиваване, че присъствието на гражданина на трета държава на нейната територия представлява заплаха за обществения ред, обществената сигурност или националната сигурност, като в резултат на това държавата членка е приела съдебен или административен акт в съответствие с националното си право за отказ за влизане и пребиваване, и е въвела национален сигнал за отказ за влизане и пребиваване.

От цитираното по-горе писмо на Д”ДМОС” – МВР, прието без оспорване като доказателство по делото, се установява, че бюро СИРЕНЕ – А. е информирало Д”ДМОС” – МВР, че на Ли У., гражданин на К. е наложена забрана за влизане в страната от 06.11.2020 г. до 19.09.2024 г., поради незаконно пребиваване в страната, вследствие на отказана процедура за предоставяне на международна закрила и административни нарушения на Полицейския закон за чужденците и закона за уседналост и пребиваване.

Настоящият съдебен състав не би могъл да прави инцидентна проверка на законосъобразността на наложената ПАМ срещу Ли У. от компетентните австрийски власти, в рамките на настоящето производство, поради което не следва да обсъжда дали жалбоподателката е подавала искане за предоставяне на международна закрила в А. и поради каква причина не е напуснала страната до изтичане на разрешения ѝ престой.

От друга страна съдът намира, че следва да прецени, дали във връзка с наложения от австрийските власти отказ за влизане, Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР е изпълнил законовите изисквания, което би дало възможност да се приеме, че заповедта, с която е отнето даденото на Ли У. разрешение за постоянно пребиваване на територията на Република България е законосъобразна.

Съгласно разпоредбата на чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ, на която се е позовал издателя на акта, в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 19 (лице, за което е подаден сигнал в Ш. информационна система за отказ за влизане), може да бъде отнето правото на пребиваване след провеждане на консултации с държавата членка, подаде сигнала за отказ за влизане.

Цитираната норма представлява транспониране на чл. 25, пар. 2 от Конвенцията за прилагане на споразумението от Шенген (КПСШ), съгласно която когато се установи, че срещу чужд гражданин, който притежава валидно разрешение за пребиваване, издадено от една договаряща страна, е подаден сигнал за целите на отказ за влизане, договарящата страна, подаде сигнала, се консултира с договарящата страната, която е издала разрешението за пребиваване, с цел да се определи дали са налице достатъчно основания за оттегляне на разрешението за пребиваване. Ако не бъде оттеглено

разрешението за пребиваване, договарящата страна, която е подала сигнала, отменя сигнала, но въпреки това може да регистрира този чужд гражданин в националния си списък на сигнали. По силата на чл. 1, пар. 2 от Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, член 25 от Ш. конвенция се прилага за България и Румъния както между тях, така и в отношенията им с държавите, посочени в параграф 1 от настоящия член.

По тълкуването на чл. 25, пар. 2 от КПСШ се е произнесъл СЕС, по направено преюдициално запитване. В свое Решение от 16 януари 2018 година по дело C-240/17 (ECLI:EU:C:2018:8), СЕС посочва, че чл. 25, пар. 2 от КПСШ следва да се тълкува в смисъл, че гражданин на трета страна, притежаващ издадено от договаряща държава валидно разрешение за пребиваване, по отношение на когото в друга договаряща държава е прието решение за връщане, придружено от забрана за влизане, може да се позовава пред националния съд на правните последици от процедурата по консултиране, за която има задължение подалата сигнала договаряща държава, както и на произтичащите от това изисквания. Т.е. в разглеждания казус, Ли У., оспорвайки заповедта за отнемане на правото ѝ на пребиваване, може да се позове на доводи, касаещи спазването на процесуалните правила, във връзка с процедурата по консултирането между държавата-членка, издала отказа за влизане и държавата-членка, издала разрешението за пребиваване на чужденеца.

По преписката няма данни властите в Република А., преди или в разумен срок, след издаването на отказа за влизане, да са извършили процедура по консултиране с компетентните български власти, оправомощени да отнемат, издаденото разрешение за пребиваване. Забраната е наложена в края на 2020 г., докато оспорената заповед е издадена в края на 2022 г. В диспозитива на цитираното решение СЕС изрично посочва, че чл. 25, пар. 2 от КПСШ следва да се тълкува в смисъл, че макар и да е възможно договарящата държава, която възнамерява да приеме решение за връщане, придружено от забрана за влизане и пребиваване в Ш. пространство, по отношение на гражданин на трета страна, който притежава издадено от друга договаряща държава разрешение за пребиваване, да започне предвидената в тази разпоредба процедура по консултиране дори преди приемането на това решение, тази процедура трябва във всички случаи да бъде започната веднага след като е прието подобно решение.

Съдът намира, в контекста на решението на СЕС, че липсата на процедура по консултиране с Република България, инициирана от Република А., представлява съществено нарушение на предвидените в чл. 25, ал. 2 от КПСШ. Това е така, защото член 25, параграф 2 от КПСШ има за цел посредством предвидената в него процедура по консултиране да предотвратява случаите, в които по отношение на един и същ гражданин на трета страна са паралелно налице подаден от договаряща държава сигнал за целите на отказ за влизане и издадено от друга договаряща държава валидно разрешение за пребиваване. В съответствие със закрепения в член 4, параграф 3 ДЕС принцип на лоялно сътрудничество органите на

консултираната държава членка са длъжни да изразят своето становище относно запазването или отмяната на разрешението за пребиваване на гражданина на трета страна, и то в рамките на съобразен с конкретния случай разумен срок, който е от естеството да предостави на тези органи необходимото време за събиране на относимата информация (вж. по аналогия решение от 5 април 2016 г., Aranyosi и Cîldraru, C-404/15 и C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, т. 97) (т. 52-53 от цитираното решение).

В разглеждания казус, Република България, при липса на извършена каквато и да е процедура по консултиране, съгласно чл. 25, пар. 2 от КПСШ, не е изразила становище относно запазването или отмяната на разрешението за пребиваване, във връзка с издадения отказ за влизане по отношение на Ли У.. Наличие на такова становище според СЕС е абсолютно необходима предпоставка, най-малкото за да може, държавата-членка, издала отказа за влизане, евентуално да го преразгледа, с оглед преценката на обстоятелствата, послужили за издаване на разрешението за пребиваване в друга държава-членка – в случая България. Едва след изпълнение на изискванията за провеждане на процедура по консултиране, държавата-членка, издала разрешението за пребиваване може да пристъпи към издаване на заповед за отнемане на същото.

От друга страна, съдът намира, че административният орган съвсем повърхностно и избирателно е изпълнил задължението си съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. Посочено е единствено, че Ли У. не попада в категорията „уязвими“ лица и няма данни за висящи производства по Закона за убежището и бежанците. От друга страна, според административния орган няма данни, от които да се установят връзките ѝ със страната по произход.

Безспорно е, че жалбоподателката живее в България и има издадено разрешение за пребиваване.

От показанията на свидетеля У. Ю. се установява, че Ли У. е пристигнала в България през 2008 г. Двамата със съпруга ѝ работят в търговски комплекс „И.“, където имат магазин. В началото на 2020 г. Ли У., е отишла в А., за да празнува Китайската нова година със сестра си, която живее там. Затварянето на границите заради Covid-19 ѝ е попречило да се прибере през април, за когато е имала билет за връщане. Прибрала се е през юни 2020 г., когато са възстановили полетите. От тогава не е напускала България. Със съпруга ѝ имат две деца, едно от които е родено в България. И двете знаят български и са ходили в българска детска градина. В момента децата са в Китай, заради рестрикциите на пандемията. Там ги гледа баба им, но имат намерение да ги доведат в България. Свидетелят не знаеше, какви точно връзки има Ли У. в Китай, освен това, че има роднини, с които не е загубила връзка.

Независимо от факта, че свидетелят има роднинска връзка по сватовство с жалбоподателката, съдът намира, че следва да кредитира показанията му като логични, последователни и съответстващи на останалите, събрани по делото писмени доказателства.

Безспорно е също, че жалбоподателката е едноличен собственик на капитала на „Тайнин“ ЕООД с регистрация и адрес на управление: [населено място], жк Н. 1, [жилищен адрес]. Видно от подадената годишна данъчна декларация по чл. 92 от ЗКПО, „Тайнин“ ЕООД дружеството е декларирало положителен

финансов резултат в размер на 6665 лв. От издаденото удостоверение от 27.03.2023 г. от ТД на НАП, [населено място] се установява, че „Тайнин” ЕООД няма непогасени публични задължения.

Анализът на описаните гласни и писмени доказателства, дава възможност на съда да направи извод, че Ли У. има изградени стабилни социални и икономически връзки в България. По време на първото проведено по делото заседание тя заяви, че разбира и говори български език, поради което не ѝ е необходим преводач. През последните три години не е напускала територията на страната и продължава да развива икономическа дейност, чрез фирмата, която притежава и заплаща своевременно дължимите данъци.

Отнемането на разрешението за пребиваване би прекъснало тези връзки и би лишило Ли У. да извършва търговска дейност в страната, което най-малкото ще лиши бюджета от постъпления, изразяващи се в плащането на данъци от нейна страна.

При отнемането на разрешението за пребиваване на основание чл. 40, ал. 2 от ЗЧРБ, административният орган действа в условията на оперативна самостоятелност, т.е. същият не задължен на всяка цена да упражни това си правомощие, когато се установи, че по отношение чуждестранен гражданин друга страна членка е издала отказа за влизане. Отнемането на разрешението следва да бъде постановено само след преценка на всички обстоятелства, съгласно чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и провеждане на задължителната процедура по консултиране, съответно изразяване на становище, във връзка с отказа за влизане.

Неспазването на посочените задължителни законови изисквания, представляват пороци, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт.

По преписката няма данни оспорващата, да е уведомена за започналото административно производство. Неуведомяването на заинтересованите страни по предвидения от закона ред, нарушава тяхното право, да подадат възражения и да направят искания по предвидения в закона ред. Според, настоящия състав, в разглеждания случай това нарушение, доколкото съществува не е съществено. С оспорването на акта пред съда, лицата, които считат, че техни права или законни интереси са засегнати, могат да ги защитят ефективно чрез искания за събиране на доказателства, възражения и представяне на доказателства. Съдебната проверка на административния акт се явява най-солидната гаранция за защитата на правата и интересите на гражданите и организациите, в случай, че те са били накърнени в проведеното пред административния орган производство. Съдът, задължително, ще провери в цялост валидността и законосъобразността на оспорения акт.

Така мотивиран, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, но при неспазване на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва да бъде отменен.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя се дължат разноски. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК,
Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ли У. (Li Weixiang), гражданин на Китайската Народна Република, чрез адвокат А. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2 срещу Заповед за налагане на Принудителна административна мярка (ПАМ) рег. № 5364р-3765/23.12.2022 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е отнето разрешение за постоянно пребиваване на чужденеца на основание чл. 10, ал. 1, т. 19 от ЗЧРБ.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – Министерство на Вътрешните Работи да заплати на Ли У. (Li Weixiang), гражданин на Китайската Народна на основание чл. 143, ал. 5 от АПК, сумата от 500 (петстотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3254 по описа за 2023 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.